

САМО ПОЗИТИВНО

ИВАНА НИКОЛИЋ, ОСНИВАЧ
ПОРТАЛА AUSTRALIANA SERBAОпа Бато усред
Мелбурна

ПИШЕ: Јелена АРСЕНОВИЋ

Ивана Николић је од оне посебне сорте људи које кроз живот воде оптимизам и чврста решеност да не поклекне пред трендовима савремених медија - што страшније и површније то већа читаност и више пара. Сајт који је крајем 2016. покренула - Australiana Serba - бави се искључиво културом.

Њена водиља је - култура спаја, политика раздваја људе. И зато када хоћете да предахнете од мрачних вести, од поражавајуће статистике, од ријалити речника, сцена насиља и политичких демагога, идите на портал www.australianserba.com. Тамо ће вас дочекати лепота живљења, креативци, духовити и за-

Напустила Студио Б

На идеју да се бави интернет новинарством ова увек насмејана девојка дошла је, могло би се рећи, силом прилика. У Студију Б, њеној тадашњој матичној редакцији, промењен је власник. Најчувенија локална телевизијско-радијска станица је приватизована. Скупштина српске престонице се лако одрекла једног од симбола Београда, дошли су неки нови уредници и уређивачка политика. Радило се седам дана у недељи, плата мала и нередовна. И као врхунац - студио за монтажу увек је био заузет за финансирање њене путописне серије са далеког континента.

Оно што би свака, па и оне највеће телевизије волеле да имају у својој понуди, овој редакцији као да се није журило са њеним емитањем.

Виде четнике
и где их нема

Колико год бежала од политике, она те увек негде поткачи. Ивана се у то уверила и када је на њиховој Фејсбук страници објавила фотографије са обележавања годишњице Првог светског рата. У паради, која је тим поводом била организована, налазили су се представници свих заједница које су биле део Антанте. Међу њима су били и Срби, обучени у униформе војске Краљевине Србије.

- После су нам се јавили неки пројугословенски оријентисани исељеници, критикујући зашто смо "ставили те четнике". Покушала сам да објасним да то нисмо учинили ми, већ аустралијска држава, и да то нису четници већ историјске чињенице - прича нам Ивана.

ни-мљиви људи са ове и са оне стране океана и готово обавезно откривање неке заједничке нити која повезује два народа.

Све је почело када је Ивана, тада новинарка Студија Б и ауторка емисије "Мој Београд", у разговорима са пријатељима који су се одселили у Аустралију, сазнала да многи врсни музичари, чак и они са академским звањем, не само да уживају, већ и свирају и објављују ЦД са српском музиком.

- Као што смо ми имали некада бојемију, која је у овим транзиционим временима изумрла, па нема више старих српских кафана и окуљања уметника у њима, у Мелбурну она цвета, иако је овај град неупоредиво млађи од Београд - прича нам Ивана.

Фасцинација је тим већа јер у културној престоници Аустралије, Италијана и Грка има значајно више него Срба. Када се измакнете од патриотске пристрасности, знате да и грчка и италијанска музика спадају у сам свет-

ски врх и по квалитету и по популарности, али је очито многе Аустралијанце привукла страственост балканских мелодија. Српска музика, од трубачке до старих народних песама попут "Јовано", више одзвања из разних клубова, пабова, кафаница у боемским четвртима Мелбурна, него заводљиви ритмови италијанских канцона.

- Интелектуалци и музичари који воде боемски стил живота, живе сконцентрисани у неколико општина близу центра Мелбурна. У овом граду важи европски принцип да што си ближи центру, то је престижније. Чувени су квартави Норткот, Фицрој или Торнбури где живе бојеми, као и Хај Стрит или Висока улица, у којој се нижу кафанице, барови, клубови, и у којима стално врви од људи. Многи од њих свирају српску музику и уче српски - прича нам Ивана.

Отуд не треба да чуди што се у трубачком ансамблу са типичним српским ускликом у називу - Опа, бато - налази само један Србин - Земунца Душан Митровић, док су сви остали Аустралијанци.

Као аутор емисије "Мој Београд" на Студију Б, Ивана је дошла на идеју да све те занимљиве приче споји у репортажни запис "Мој Београд - Мој Мелбурн". Покровитељ њеног пута на далеки континент 2015. године била је аустралијска

Душан Митровић (са шеширом у средини), једини Србин бенда Опа Бато

ПИТОМИ
КЕНГУР: Ивана у
резервату крај
МелбурнаСвирај како
жена каже

"Ања и Златна" је још један вокално-инструментални ансамбл који је покренула Београђанка Александра Акер, професорка на универзитету и чланица Националног одбора Аустралије за музичко образовање деце. Иако су сви остали чланови Аустралијанци, бенд са уживањем, "облачи" у барокно рухо српску музику.

Александрин животни партнер чембалиста Доналд Николсон проглашен је за једног од водећих класичних музичара далеког континента. Ивана открива да је дружење са њима било незаборавно, баш као што у Коларчевој задужбини не памте да је икада под сводовима најпознатије концертне дворане у Србији гостовао такав виртуоз.

Александра
Акер и Кристи
Морфед, звана
Златна због
плаве косе

амбасада. Штедело се на све стране, смештај је имала код пријатеља, а Ивана је била, што би се рекло, сам свој мајстор и новинар и сниматељ. Два месеца, колико је провела у земљи кенгура и коала, била су кратка, али интензивна. Довољно да неки њени пријатељи признају да то што је она сазнала о спомена српске и аустралијске културе они нису успели ни за више година и деценија свог живљења тамо.

Колико кубури са новцем, јер портал је непрофитан, другим речима сви сарадници раде из добре воље, толико Ивани не фале идеје. Настоји да формира Клуб за странце у Београду. У Србији, према неким њеним подацима, живи око 200 Аустрали-

јанаца и ко зна још колико држављана других земаља. Удружење Australiana Serba би ускоро могли, уз несебичну помоћ Јелене Киш, бивше председнице Матице исељеника, а сада активне чланице српске заједнице у Мелбурну, и да региструју у Аустралији. Док чека објаву последњег конкурса Управе за дијаспору за пројектно финансирање, Ивана се плаши да ће пре добити потпору од аустралијских фондова за мултикултуралност него од српских институција задужених за јачање културних веза матице и исељеника. ■

Откриће да угледни музичари на Петом континенту
свирају српске песме опчинио младу ауторку